

Sygn. akt I C 981/19

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Ś., dnia 21 stycznia 2020 roku

Sąd Rejonowy w Świdnicy I Wydział Cywilny

w składzie:

Przewodniczący: (...) Aleksandra Ogrodnik

Protokolant: Agata Tkaczyk

po rozpoznaniu w dniu 21 stycznia 2020 roku w Świdnicy

na rozprawie sprawy z powództwa (...) S.A. z siedzibą w W.

przeciwko M. Ł.

o zapłatę

I. zasądza od pozwanej M. Ł. na rzecz strony powodowej (...) S.A. z siedzibą w W. kwotę 27.730,64 zł (dwadzieścia siedem tysięcy siedemset trzydzieści złotych sześćdziesiąt cztery grosze) wraz z ustawowymi odsetkami za opóźnienie liczonymi od tej kwoty od dnia 15 czerwca 2018 roku do dnia zapłaty;

II. zasądza od pozwanej M. Ł. na rzecz strony powodowej (...) S.A. z siedzibą w W. kwotę 3.964 zł tytułem zwrotu kosztów procesu.

Sygnatura akt I C 981/19

UZASADNIENIE

Powód (...) S.A. z siedzibą w W. wniósł przeciwko M. Ł. o zapłatę o kwoty 27.730,64 zł wraz z ustawowymi odsetkami za opóźnienie liczonymi od dnia 15 czerwca 2018 r. oraz kosztami procesu.

W uzasadnieniu wskazał, że w dniu 06 maja 2016 r. została pomiędzy stronami zawarta umowa o korzystanie z karty kredytowej. Umowa została zawarta w systemie bankowości internetowej w formie elektronicznej. Pozwana nie dokonała spłaty zadłużenia w łącznej kwocie dochodzonej pozwem. Na kwotę tę składa się: 26.564,73 zł z tytułu niespłaconej należności głównej oraz 1.165,91 zł z tytułu niespłaconych odsetek karnych naliczanych za okres od dnia 12 listopada 2017 r. do dnia 14 czerwca 2018 r.

W dniu 11 września 2019 r. został wydany nakaz zapłaty w postępowaniu upominawczym.

Pozwana M. Ł. zaskarżyła nakaz w całości i wniosła o oddalenie powództwa oraz zasądzenie zwrotu kosztów procesu. Zakwestionowała powództwo zarówno co do zasadności jak i wysokości. Podniosła zarzut przedawnienia roszczenia. W piśmie procesowym z dnia 29 lipca 2019 r., pozwana zarzuciła: brak wykazania istnienia i wysokości roszczenia, bowiem strona powodowa przedłożyła jedynie dokumenty prywatne, brak wykazania, że umowa została zawarta przez strony, gdyż jest niepodpisana; przedwczesność powództwa i wymagalność roszczenia, gdyż przedłożone wezwanie do zapłaty oraz wypowiedzenie umowy są dokumentami prywatnymi powoda, nadto, powód nie wykazał umocowania osób podpisanych pod tymi dokumentami. Zarzuciła także, brak skutecznego wypowiedzenia umowy, gdyż nie sposób stwierdzić czego dotyczy przedstawione przez powoda potwierdzenie odbioru korespondencji, nie można bowiem określić co zawierała odebrana przesyłka, a wydruki z systemu monitoringu Poczty Polskiej nie

stanowią prawidłowego dowodu w sprawie, gdyż nie świadczą o odbiorze korespondencji przez pozwaną, brak zasadności roszczenia odsetkowego, niespełnienia przesłanek z art. 75 prawa bankowego, z ostrożności procesowej, zakwestionowała wysokość zobowiązania, wskazując, że nie wiadomo co składa się na całkowity koszt kredytu oraz wysokość opłaty za kolejny rok używania karty.

Strona powodowa ustosunkowała się do zarzutów pozwanej i przedłożyła dokumenty na poparcie swoich twierdzeń. Strona pozwana podtrzymała swoje stanowisko.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny.

W dniu 06 maja 2016 r. (...) S.A. z siedzibą w W. zawarł z M. Ł. umowę o korzystanie z karty kredytowej nr (...).

Na mocy umowy, Bank udzielił M. Ł. kredytu bezgotówkowego w złotych polskich w formie limitu zadłużenia na karcie kredytowej oraz wydał pozwanej kartę kredytową. Kwota udzielonego kredytu wynosiła 26.400 zł.

Na podstawie umowy i regulaminu, bank zobowiązał się do otwarcia i prowadzenia rachunku służącego do rozliczania transakcji krajowych i zagranicznych dokonanych przy użyciu karty oraz opłat, prowizji i odsetek wynikających z używania karty, zwanego rachunkiem karty.

Umowa została zawarta na czas określony – 12 miesięcy. Okres obowiązywania umowy miał być automatycznie przedłużony o kolejne 12 miesięcy, przy zachowaniu dotychczasowej wysokości kredytu, pod warunkiem należytego wypełnienia przez kredytobiorcę obowiązków wynikających z umowy i regulaminu (§ 2 pkt 1 i 2)

Termin spłaty kredytu ustalono na okres 12 miesięcy licząc od dnia postawienia kredytu do dyspozycji kredytobiorcy. Spłata zadłużenia miała być dokonywana automatycznie przez bank z rachunku bieżącego kredytobiorcy w wysokości minimalnej kwoty spłaty podanej na wyciągu z rachunku karty i następowała w terminie podanym na tym wyciągu. (§ 3).

Oprocentowanie kredytu było zmienne. W pierwszych 6 miesiącach obowiązywania Umowy wynosiło 8.00 % w stosunku rocznym. Po zakończeniu tego okresu, oprocentowanie kredytu było równe odsetkom maksymalnym określonym w kodeksie cywilnym (§ 4 umowy).

Rzeczywista roczna stopa oprocentowania Kredytu wynosiła 10,48 % (§ 7 ust. 2).

Wszystkie należności niespłacone w terminie uznawane były za zadłużenie przeterminowane. Od powyższego zadłużenia Bank pobierała odsetki wg zmiennej stopy procentowej obowiązującej w dniu powstania zadłużenia przeterminowanego. Na dzień zawarcia umowy, oprocentowania dla należności przeterminowanych równe było odsetkom maksymalnym za opóźnienie i wynosiło 14 % w stosunku rocznym. (§ 8 ust. 1).

Bank miał prawo wypowiedzenia umowy kredytowej z zachowaniem dwumiesięcznego okresu wypowiedzenia m.in. w przypadku: naruszenia postanowień umowy, w tym niewykonania lub nienależytego wykonywania obowiązków Kredytobiorcy wynikających z Umowy lub niedokonania spłaty należnych Bankowi prowizji, opłat czy innych należności, naruszenia przez kredytobiorcę postanowień regulaminów, o których mowa w § 21 Umowy (§ 18 ust. 1 pkt 3 i 4).

Okres wypowiedzenia był liczony od dnia doręczenia kredytobiorcy oświadczenia o wypowiedzeniu wysłanego na adres korespondencyjny podany przez kredytobiorcę, zarejestrowany w systemie banku. Wypowiedzenie umowy kredytu, wymagało zachowania formy pisemnej. Zgodnie z § 21 integralną część umowy kredytu stanowiły m.in. Regulamin kart kredytowych dla osób fizycznych w ramach bankowości detalicznej (...) S.A., Taryfa prowizji i opłat bankowych w ramach bankowości detalicznej (...) S.A., regulamin otwierania i prowadzenia bankowych rachunków dla osób fizycznych w ramach bankowości detalicznej (...) S.A. W § 21 ust. 3 umowy, kredytobiorca oświadczył, że wyżej wskazane dokumenty przed zawarciem umowy kredytu zostały mu udostępnione w sposób umożliwiający ich przechowywanie i odtwarzanie w zwykłym toku czynności oraz uznał ich wiążący charakter.

Splata Kredytu pokrywała należności według następującej kolejności: 1) kwota zadłużenia do natychmiastowej spłaty, 2) saldo zadłużenia z ostatniego wyciągu, 3) operacje bieżące. (§3 ust. 8).

Za czynności związane z udzieleniem i obsługą kredytu Bank pobierał prowizje i opłaty. Nieotrzymanie wyciągu lub stwierdzenie niezgodności na wyciągu, nie zwalniało Kredytobiorcy z obowiązku uregulowania wymaganej minimalnej kwoty spłaty. Termin spłaty minimalnej kwoty w tym przypadku nie ulegał zmianie. Informacja o wymaganej minimalnej kwocie spłaty była dostępna za pośrednictwem BOK i serwisu transakcyjnego Banku. W przypadku, gdy na wskazanym przez Kredytobiorcę Rachunku ustawiona została automatyczna spłata Kredytu w wysokości 5 % kwoty zadłużenia, a nie zostały na niej zapewnione środki w odpowiedniej wysokości, Bank upoważniony był do pobrania z powyższego Rachunku kwoty minimalnej spłaty podanej na wyciągu. W przypadku, gdy na Rachunku nie było środków wystarczających do spłaty kwoty minimalnej, spłata ta nie zostanie dokonana, a kwota minimalnej spłaty stawała się należnością przeterminowaną. (§ 3 ust. 9 i 10).

Nadto, kredytobiorca zobowiązał się zapłacić Bankowi opłatę za wydanie karty w wysokości 30 zł oraz opłatę za kolejny rok używania karty w wysokości 300 zł, naliczaną po 12 miesiącach od daty wypłaty Kredytu Kredytobiorcy (§ 6 ust. 1 pkt 1 i 2).

Dowód: umowa z dnia 06 maja 2016 r. (k. 105-108), pełnomocnictwa i zaświadczenie (k. 109-118).

W dniu 06 maja 2016 r. nastąpiło otwarcie rachunku linii kredytowej z przyznanym limitem 26.400 zł.

Pozwana od dnia 6 maja 2016 r. korzystała z usługi spłaty na raty, w ramach której zadłużenie na karcie kredytowej w kwocie 20.000 zł zostało rozłożone na 60 rat kapitałowo odsetkowych. Rata z tego tytułu była spłacana przez M. Ł. automatycznie wraz ze spłatą zadłużenia karty kredytowej. Po spłacie każdej raty saldo dostępnych środków na karcie kredytowej powiększało się o kwotę spłaty.

Na poczet tego zadłużenia, pozwana dokonywała wpłat w okresie 7 czerwca 2016 r. do 07 lutego 2018 r. Na dzień 23 lutego 2018 r. zobowiązanie z tego tytułu wynosiło 13.943,69 zł.

Nadto, pozwana korzystała także z pozostałych dostępnych środków w ramach przyznanego limitu kredytowego od dnia 6 maja 2016 r. do lutego 2018 r. Dokonywała spłat nieterminowo i w niepełnych wysokościach. Na dzień 23 lutego 2018 r. saldo zadłużenia na karcie kredytowej wynosiło 3.706,69 zł z tytułu kapitału wymagalnego oraz 8.914,35 zł z tytułu kapitału niewymagalnego.

Na dzień 25 maja 2018 r. zadłużenie M. Ł. z tytułu zawartej umowy wynosiło 26.564,73 zł (3.706,69 zł + 8.914,35 zł + 13.943,69 zł), tytułem należności głównej i 1.064,13 zł tytułem odsetek karnych.

Dowód: potwierdzenie uruchomienia usługi spłaty na raty (k. 125), elektroniczne zestawienie operacji usługa spłaty na raty (k. 126-127), elektroniczne zestawienie operacji (k. 44-47, 82-87).

W dniu 14 czerwca 2018 r. (...) S. A. z siedzibą w W. wystawił wyciąg z ksiąg bankowych z Banku, w którym stwierdził, że przysługuje mu względem M. Ł. wierzytelność w łącznej wysokości 27.730,64 zł, w tym 26.564,73 zł tytułem należności głównej i 1.165,91 zł tytułem odsetek karnych umownych, naliczanych za okres od 12 listopada 2017 r. do 14 czerwca 2018 r., która to wierzytelność wynika z umowy o korzystanie z karty kredytowej nr (...) z dnia 06 maja 2016 r., ewidencjonowane na rachunku bankowym w ramach prowadzonym w ramach umowy o nr (...).

Dowód: wyciąg z ksiąg bankowych (k. 41), pełnomocnictwo (k. 42-43).

Pismem z dnia 12 sierpnia 2017 r. (...) S.A. z siedzibą w W. wezwał pozwaną M. Ł. do zapłaty kwoty 1.725,53 zł w terminie 14 dnia od otrzymania wezwania.

Dowód: wezwanie do zapłaty (k. 28), wydruk z systemu śledzenia przesyłek (k. 29-31).

Pismem z dnia 16 marca 2018 r. M. Ł. została wezwana do zapłaty zadłużenia z tytułu zawartej umowy w kwocie 26.905,86 zł, w tym 26.564,73 zł tytułem należności głównej.

Dowód: wezwanie do zapłaty z dnia 16 marca 2018 r. (k. 48-49), pełnomocnictwa (k. 88-91).

Pismem z dnia 11 listopada 2017 r. (...) S.A. z siedzibą w W. wypowiedział M. Ł. umowę (...) P. o numerze (...) z zachowaniem 2 miesięcznego okresu wypowiedzenia. Wskazując, że całkowita kwota zobowiązania na dzień sporządzenia pisma wynosi 25.900,14 zł oraz iż zgodnie z postanowieniami umowy, niespłacona w ustalonym terminie kwota wymagalnego zadłużenia, oprocentowana jest według zmiennej stopy procentowej dla zadłużenia przeterminowanego, która wynosi 14,00 % w skali rocznej.

Pozwana odebrała wypowiedzenie umowy w dniu 21 listopada 2017 r.

Dowód: wypowiedzenie umowy (k. 32), potwierdzenie odbioru (k. 34), pełnomocnictwa (k. 88-91).

Stan faktyczny w niniejszej sprawie został ustalony na podstawie dowodów z dokumentów przedłożonych przez stronę powodową. W ocenie Sądu, brak było jakichkolwiek podstaw do odmowy wiarygodności i mocy dowodowej dokumentom. Wszystkie dokumenty mają charakter dokumentów prywatnych, które zgodnie z treścią art. 245 kpc korzystają z domniemania autentyczności oraz domniemania pochodzenia oświadczeń zawartych w tych dokumentach od ich wystawców. W niniejszej sprawie domniemania te nie zostały w żaden sposób obalone przez stronę pozwaną. Sąd również nie dopatrzył się żadnych podstaw do kwestionowania wymienionych dokumentów. Dokumenty te zostały podpisane, nie noszą żadnych śladów podrobienia czy przerobienia ani innej ingerencji w ich treść. Dodatkowo, odpisy dokumentów zostały prawidłowo poświadczane za zgodność z oryginałem przez profesjonalnego pełnomocnika powoda będącego radcą prawnym, a zgodnie z treścią art. 129 § 3 kpc zawarte w odpisie dokumentu poświadczenie zgodności z oryginałem przez występującego w sprawie pełnomocnika strony będącego adwokatem, radcą prawnym, rzecznikiem patentowym lub radcą Prokuraturii Generalnej Rzeczypospolitej Polskiej ma charakter dokumentu urzędowego. Dowód w postaci zestawienia operacji na rachunku oszczędnościowo – rozliczeniowym nie zawiera podpisu, jednak został sporządzony w sposób przewidziany w art. 7 ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 r. Prawo bankowe i także nie ma podstaw do kwestionowania wiarygodności i mocy dowodowej tych dokumentów. W ocenie Sądu, przedłożone przez stronę powodową dokumenty tworzą spójny obraz stosunku prawnego zawartego przez strony, w szczególności treści tego stosunku, jego wykonywania przez strony, a także jego rozwiązania w następstwie złożonego przez powoda oświadczenia o wypowiedzeniu umowy. W konsekwencji, w oparciu o przepis art. 233 § 1 kpc, Sąd dał wiarę wszystkim dokumentom dołączonym do pozwu i oparł na nich ustalenia faktyczne w niniejszej sprawie.

Sąd zważył, co następuje.

Powództwo zasługiwało w całości na uwzględnienie.

W niniejszej sprawie powód (...) S.A. z siedzibą w W. domagał się od pozwanej M. Ł. zapłaty kwoty 27.730,64 zł wraz z ustawowymi odsetkami za opóźnienie od dnia 15 czerwca 2018 r. do dnia zapłaty z tytułu zawartej umowy o korzystanie z karty kredytowej w formie elektronicznej z dnia 6 maja 2016 r.

Strona pozwana kwestionowała żądanie zarówno co do zasady jak i wysokości. Podniosła szereg zarzutów, jednak żaden z nich – w ocenie Sądu – nie zasługiwał na uwzględnienie.

Podstawę prawną powództwa stanowił art. 69 ust. 1 ustawy z dnia z dnia 29 sierpnia 1997r. Prawo bankowe (tekst jednolity Dz.U.2015.128) zgodnie z którym przez umowę kredytu bank zobowiązuje się oddać do dyspozycji kredytobiorcy na czas oznaczony w umowie kwotę środków pieniężnych z przeznaczeniem na ustalony cel, a kredytobiorca zobowiązuje się do korzystania z niej na warunkach określonych w umowie, zwrotu kwoty wykorzystanego kredytu wraz z odsetkami w oznaczonych terminach spłaty oraz zapłaty prowizji od udzielonego kredytu.

Strona pozwana zarzucała powodowej nieudowodnienie roszczenia, gdyż zostały przedłożone jedynie dokumenty prywatne. Sąd wskazuje w tym miejscu na regulację art. 253 k.p.c., zgodnie z którą, jeżeli strona zaprzecza prawdziwości dokumentu prywatnego albo twierdzi, że zawarte w nim oświadczenie osoby, która je podpisała, od niej nie pochodzi, obowiązana jest okoliczności te udowodnić.

Nie ulega wątpliwości, że w dniu 06 maja 2016 r. strony zawarły umowę o korzystanie z karty kredytowej nr (...). Do akt sprawy powód załączył oryginał tej umowy, na którym znajduje się podpis pozwanej oraz osób reprezentujących Bank. Do akt zostały przedłożone także pełnomocnictwa tych osób do zawierania umowy w imieniu powoda. Pozwana nie kwestionowała autentyczności podpisów. Zgodnie z treścią art. 7 ust. 1 Prawa bankowego oświadczenia woli związane z dokonywaniem czynności bankowych mogą być składane w postaci elektronicznej. Nie ulega przy tym wątpliwości, że czynnością bankową jest także udzielanie kredytów, co wynika z przepisu art. 5 ust. 1 pkt 3 Prawa bankowego. Brak jest wątpliwości, że został spełniony wymóg formy pisemnej. Stwierdzić zatem należy, że przedmiotowa umowa została skutecznie zawarta.

Poprzez przedłożenie pełnomocnictw, strona powodowa wykazała umocowanie wszystkich osób do podpisywania dokumentów w imieniu Banku.

Przedmiotowy kredyt miał charakter kredytu odnawialnego związanego z rachunkiem oszczędnościowo-rozliczeniowym, a więc miał postać stale dostępnej linii kredytowej, co umożliwiało kredytobiorcy wielokrotne zadłużania się i spłatę w ramach przyznanego limitu. Oznacza, to, że w związku z uruchomieniem kredytu bank nie przelewał na rachunek kwoty limitu, jak ma to miejsce w przypadku kredytów gotówkowych. Jak wynika z dowodów w postaci elektronicznych zestawień operacji w dniu 6 maja 2016 r. bank uruchomił pozwanej linię kredytową w kwocie 26.400 zł. Przedłożone wyciągi pozwalają w sposób całościowy prześledzić operacje dokonywane przez pozwaną na rachunku i na tej podstawie można jednoznacznie stwierdzić, że umowa była przez strony wykonywana. Zważyć także należy, że z przedłożonych wyciągów elektronicznych w sposób jasny wynika, że w ramach tej umowy, pozwana korzystała z usługi spłaty na raty, w ramach której zadłużenie na karcie kredytowej w kwocie 20.000 zł zostało rozłożone na 60 rat kapitałowo odsetkowych. Rata z tego tytułu była spłacana przez M. Ł. automatycznie wraz ze spłatą zadłużenia karty kredytowej. Po spłacie każdej raty saldo dostępnych środków na karcie kredytowej powiększało się o kwotę spłaty. Nadto, pozwana korzystała także z pozostałych dostępnych środków w ramach przyznanego limitu kredytowego od dnia 6 maja 2016 r. do lutego 2018 r., który to limit w przypadku wpłaty określonej sumy pieniężnej się powiększał, jednak nie był nigdy większy niż 26.400 zł. Z przedłożonych wyciągów wynika, że w ramach uruchomionej możliwości spłaty na raty pozwana dokonywała wpłat w okresie 7 czerwca 2016 r. do 07 lutego 2018 r. Na dzień 23 lutego 2018 r. zobowiązanie z tego tytułu wynosiło 13.943,69 zł. Na poczet zadłużenia z tytułu korzystania z pozostałych na karcie środków także były zaliczane spłaty. Przy czym bank miał prawo zaliczać te spłaty wg ustalonej w umowie kolejności, w tym na odsetki. Strona powodowa przedkładając wyciągi elektronicznych rozliczeń w sposób wystarczający wykazała sposób zaliczania poszczególnych spłat. Nie ma zatem racji pozwana, iż okoliczność ta nie została wykazana. Sąd zauważa, że rozliczanie programu spłaty na raty i korzystanie z pozostałych środków z przyznanego limitu było przy użyciu innych numerów rachunków, jednak strona powodowa poprzez przedłożenie całościowego wyciągu elektronicznego oraz pozostałych dowodów z dokumentów, w tym umowy, wyciągu z ksiąg rachunkowych, potwierdzenia uruchomienia usługi spłaty na raty, wykazała, że wszystkie przedłożone wyciągi elektroniczne –rozliczenia, były dokonywane właśnie w ramach zawartej umowy z dnia 6 maja 2016 r. Wszystkie dokumenty łącznie tworzą bowiem logiczną całość. Pozwana korzystała z przyznanego jej limitu, zadłużała się, po czym dokonywała częściowych spłat zobowiązania, ostatecznie jednak doprowadziła do powstania ujemnego salda na rachunku. Na dzień 23 lutego 2018 r. saldo zadłużenia na karcie kredytowej wynosiło 3.706,69 zł z tytułu kapitału wymagalnego oraz 8.914,35 zł z tytułu kapitału niewymagalnego, a także kwota 13.943,69 zł z tytułu usługi spłaty na raty. Na dzień 25 maja 2018 r. zadłużenie M. Ł. z tytułu zawartej umowy wynosiło 26.564,73 zł (3.706,69 zł + 8.914,35 zł + 13.943,69 zł), tytułem należności głównej i 1.064,13 zł tytułem odsetek karnych.

Strona pozwana zarzucała także niewykazanie wymagalności roszczenia. W ocenie Sądu, również ten zarzut nie znajduje uzasadnienia w świetle zebranego materiału dowodowego. Podkreślić należy, iż zgodnie z treścią § 18

ust. 1 pkt 3 i 4 Bank miał prawo wypowiedzenia umowy kredytowej z zachowaniem dwumiesięcznego okresu wypowiedzenia m.in. w przypadku: naruszenia postanowień umowy, w tym niewykonania lub nienależytego wykonywania obowiązków Kredytobiorcy wynikających z Umowy lub niedokonania spłaty należnych Bankowi prowizji, opłat czy innych należności, naruszenia przez kredytobiorcę postanowień regulaminów, o których mowa w § 21 Umowy. Strona powodowa należycie wykazała, że istniały podstawy do wypowiedzenia umowy, jak również wykazała fakt skutecznego doręczenia pozwanej dokumentów związanych z wypowiedzeniem umowy.

Naruszenie warunków umowy po stronie pozwanej stanowiło ujemne saldo na rachunku w związku z brakiem spłaty kredytu – okoliczność ta została wykazana przez przedłożenie zestawienia operacji na rachunku. Zważyć należy, iż mimo wezwania (k. 28), pozwana w wyznaczonym 14 dniowym terminie nie dokonała spłaty zadłużenia. W tym stanie rzeczy powód nabył prawo do wypowiedzenia stosunku prawnego. Bank dokonał wypowiedzenia umowy pismem z dnia 11 listopada 2017 r. Odpis tego pisma został dołączony do akt sprawy. Umowa została wypowiedziana z zachowaniem 2 miesięcznego terminu, okres wypowiedzenia jest zgodny z umową oraz ustawą, chybiony jest zatem zarzut pozwanego o naruszeniu art. 75 ustawy prawo bankowe. Oświadczenie kredytodawcy jest jasne i zrozumiałe dla przeciętnego konsumenta, nie budzi żadnych wątpliwości interpretacyjnych. Przedmiotowe wypowiedzenie zostało prawidłowo doręczone pozwanej w dniu 21 listopada 2017 r. Na dowodzie doręczenia znajduje się własnoręczny podpis M. Ł. (k. 34). Przez przedłożenie dowodu nadania (k. 29-31) z kolei, strona powodowa wykazała, że wezwanie do zapłaty zadłużenia zostało wysłane do pozwanej. Wezwanie to spełniało wymagania nałożone art. 75c ustawy prawo bankowe. Mając na uwadze, że nadanie nastąpiło na adres pod którym pozwana odbiera korespondencję, okoliczność otrzymania przez M. Ł. tego dokumentu została wykazana. W świetle przedłożonych dowodów, należy stwierdzić, że zarzut pozwanej o braku wymagalności roszczenia, w tym iż nie zostało wykazane, że w/w dokumenty zostały odebrane przez pozwaną jest chybiony. Słusznie bowiem podnosi strona powodowa, że w przesyłkach znajdowała się wymieniona korespondencja, o czym świadczy tożsamy numer przesyłki, a także bliskość czasowa pomiędzy sporządzeniem pisma i jej nadaniem/odbiorem.

Na uwzględnienie nie zasługiwał również zarzut przedawnienia. Jak wskazuje się w judykaturze roszczenia banku wynikające z umowy kredytu odnawialnego, udzielonego w rachunku oszczędnościowo-rozliczeniowym, przedawniają się w terminie trzech lat (art. 118 kc), (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 2 października 2008r. II CSK 212/08). Wedle art. 120 § 1 kc bieg przedawnienia rozpoczyna się od dnia, w którym roszczenie stało się wymagalne. Jeżeli wymagalność roszczenia zależy od podjęcia określonej czynności przez uprawnionego, bieg terminu rozpoczyna się od dnia, w którym roszczenie stałoby się wymagalne, gdyby uprawniony podjął czynność w najwcześniejszym możliwym terminie. Pozew w niniejszej sprawie został wniesiony w dniu 18 czerwca 2018 r., a więc niewątpliwie przed upływem trzyletniego terminu przedawnienia.

Strona powodowa wykazała również swoje roszczenie co do wysokości. Na tę okoliczność powód złożył dowód w postaci wyciągu z ksiąg bankowych, a także zestawienie operacji na rachunku oszczędnościowo – rozliczeniowym. Jak wskazuje się w judykaturze wobec jednoznacznego brzmienia art. 95 ust. 1a ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 r. Prawo bankowe (t.j. Dz.U. z 2016 r. poz. 1988), dokument w postaci wyciągu z ksiąg bankowych w postępowaniu cywilnym nie ma mocy dokumentu urzędowego, nie pozbawia to jednak tego dokumentu mocy dowodowej i wiarygodności (por. wyrok Sądu Apelacyjnego w Łodzi z dnia 9 czerwca 2016r., I ACa 1758/15). Dokument taki ma bowiem moc dokumentu prywatnego i stanowi złożone w szczególnej formie oświadczenie wiedzy uprawnionych osób, dotyczące danych zaksięgowanych w księgach rachunkowych. W niniejszej sprawie wyciąg z ksiąg bankowych w powiązaniu z pozostałymi dowodami w postaci dokumentów tj. umowy kredytowej czy zestawienia operacji na rachunku, przy jednoczesnym braku jakichkolwiek dowodów przeciwnych, pozwala na wyprowadzenie jednoznacznych ustaleń faktycznych co do wysokości dochodzonej pozwem wierzytelności. Strona pozwana w żaden sposób nie podważała wiarygodności przedłożonych przez powoda dowodów.

Powód wykazał także wysokość stopy procentowej naliczanych odsetek – co wynika wprost z umowy - § 8 ust. 1 i § 4 ust. 1. Chybiony jest także zarzut co do braku wykazania skąd wynika kwota 300 zł tytułem opłaty za kolejny rok

używania karty. Kwota ta wynika wprost z umowy - § 6 ust. 1 pkt 2. Pozwana nie wykazała także, że postanowienie to stanowi klauzulę abuzywną.

Zwrócenia uwagi w sprawie wymaga treści art. 6 k.c. zgodnie z którym ciężar udowodnienia faktu spoczywa na osobie, która z faktu tego wywodzi skutki prawne, zaś zgodnie z art. 232 k.p.c. strony są obowiązane wskazywać dowody dla stwierdzenia faktów, z których wywodzą skutki prawne. W procesie ciężar dowodu stanowi wymaganie dostarczenia sądowi dowodów potwierdzających przytoczone fakty pod rygorem przegrania procesu. Odnosi się on zarówno do powoda, jak i pozwanego. W ocenie Sądu, pozwana w procesie ograniczyła się do gołosłownych twierdzeń, podczas gdy strona powodowa w pełnym zakresie wywiązywała się z zobowiązań Sądu i przedłożenia pełnego materiału dowodowego wskazującego na dochodzone roszczenie. Pozwana nie stawiała się na wyznaczoną rozprawę, zaś reprezentujący ją pełnomocnik nie zaprezentował w toku procesu żadnych dowodów na poparcie twierdzeń. Nadto, nie wywiązała się z zobowiązania Sądu do wskazania, które konkretnie kwoty z przedłożonego wyczerpania kwestionuje. Wskazać także należy, iż skoro pozwana twierdziła, że powód nie udowodnił roszczenia co do zasady winna owe twierdzenia wedle art. 6 k.c. wykazać. Tak podjęta inicjatywa dowodowa, jak w toku niniejszego procesu czyni twierdzenia pozwanej gołosłownymi. W świetle powyższego, Sąd uznał twierdzenia pozwanej odnośnie niezawarcia z powodem umowy kredytu oraz niewykazania wysokości żądania za zupełnie niewiarygodne, albowiem pozwana nie złożyła do akt żadnego dokumentu choćby uprawdopodobniającego swoje stanowisko, lecz ograniczyła się do negowania należycie wyjaśnionych i udowodnionych przez powoda faktów.

Nie sposób było także uznać przedłożone przez stronę powodową dokumenty za spóźnione, gdyż zostały one przedłożone w odpowiedzi na zarzuty pozwanej, a nadto zapoznanie się z dokumentami w żaden sposób nie miało wpływu na przedłużenie postępowania w sprawie.

Mając powyższe na uwadze, Sąd zasądził od pozwanej na rzecz powoda łącznie kwotę 27.730,64 zł, na co składa się: kwota 26.564,73 zł z tytułu należności głównej, kwota 1.165,91 zł z tytułu odsetek karnych umownych naliczonych za okres od dnia 12 listopada 2017r. do 14 czerwca 2018 r. według stopy procentowej w wysokości 14 % w skali roku - zgodnie z żądaniem powoda. Na podstawie art. 481 § 1 i 2 kc Sąd zasądził odsetki ustawowe za opóźnienie od powyższej kwoty od dnia 15 czerwca 2018 r. tj. od dnia następującego po dniu wystawienia wyciągu z ksiąg bankowych do dnia zapłaty - zgodnie z żądaniem pozwu.

O kosztach procesu Sąd orzekł na podstawie przepisu art. 98 kpc zgodnie z zasadą odpowiedzialności za wynik procesu. Stroną przegrywającą w niniejszej sprawie jest pozwana, a zatem Sąd zasądził od niej na rzecz strony powodowej kwotę 3.964 zł tytułem zwrotu kosztów procesu. Na kwotę tę złożyła się opłata od pozwu w wysokości 347 zł, wynagrodzenie profesjonalnego pełnomocnika w wysokości 3.600 zł (§ 2 pkt. 5 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych), a także opłata skarbową od pełnomocnictwa w wysokości 17 zł.